

# Cama burnunu dayamış çocuk...

**Harem**, Salacak, Selimiye Kışlası, Üsküdar, Kız Kulesi, Prenses Adaları, Sarayburnu, Topkapı Sarayı, Sultan Ahmed Camii, Eminönü, Ayasofya, Galata Köprüsü, Beyazıt'taki yangın kulesi, Haliç...

Galata Kulesi'nin dibinde 1870 tarihli binanın en üst katından yıllarca seyrettiğim, artık belleğime kazınmış o görüntünün bir tekrarı yaşıyordum sanki Karaköy'deki Liman Lokantası'nın camlarına burnumu dayayıp dışarıyı seyrederken...

Camlara burnumu dayamak, sonra bir adım geri çekilip kalan ize bakmak hiç vazgeçemediğim bir oyundur, hele güzel bir manzara da eşlik ediyorsa...

İstanbul'a gece iniyordu... Işıl ışıl kent, denizin üzerini ateşböcekleri gibi dolduran gemiler, küçük motorlar sonsuz oyun fırsatları sunuyorlardı bana... Hiç camın önünden ayrılmadan saatlerce kalabiliirdim orada, öylecene, seyrederek...

Prof. Dr. Rebiî Gorbon'un birincilik ödülü alan projesi sonucu inşa edilmiş olan Galata Yolcu Salonu'nun 3. katındadır Liman Lokantası. Sene, 1940'lardır. Mekanın ilk işletmecisi, Şebinkarahisarlı Hüseyin Bey olur. 1953 yılında Denizcilik Bankası'nın işletmesine geçer lokanta ve başına, Atatürk'ün şefliğini uzun yıllar yapmış olan Silvan Fontana getirilir.

Fontana, 1953-1968 yılları arasında lokantanın şefliğini yapar ve bu zaman dilimi içerisinde Türkiye'de ilk defa Batılı anlamda modern servisi oturtur. Geçmişte birçok ünlünün de uğrak yeri olur Liman Lokantası. Ressam İbrahim Çallı, edebiyatçı Yahya Kemal Beyatlı müdavimleri arasındadırlar.

Benim hayatıma, 1960'ların ikinci yarısında girer; bir öğlen yemeği yenir orada. Büyüklük arasında sıkılacağı düşünülerek alınan çocuk dergileri, kapağı açılmadan kalır masanın üzerinde, camın dışında akan hayata yenilerek...

Cama burnunu dayamış çocuğun, sonraki yıllarda gittiği her lokantada arayacağı beyaz örtülü masalarda porselen tabaklar içinde sunulan Li-



**Faruk  
ŞÜYÜN**

sanat@dunya.com

man Lokantası'nın spesiyalleri karides kokteyl, kılıç şiş ve meyve salatası yenir o gün...

Bumumun, alınımın camdaki buğusunda birikmiş o hayalleri daha iyi görebilmek için kafamı geri çektiğimde, hemen sağımda **Mine Soysal** duruyordu. Günışığı Kitaplığı'nın yöneticisi de deniz üzerinde hareket eden her şeyi seviyordu; bir süredir aynı pencereden, aynı şeyleri düşünerek bakıyorduk denize ve eski İstanbul'a...

Bizi Liman Lokantası'nda bir araya getiren, Müge İplikçi'nin çocuklar için yazdığı ilk kitabı "Uçan Salı"nın yayınlanması nedeniyle, Günışığı Kitaplığı'nın verdiği yemektir. Sevgili Müge'nin kitabı, İstanbul'un kaybolan sembollerinden biri olan Salı Pazarı'nı küçük bir çocuğun hayalleriyle yeniden canlandırıyor... "Columbus'un Kadınları", "Kafdağı" ve "Kısa Ömürlü Açelyalar" gibi çok sevdiğim kitapların yazarı Müge İplikçi, bu kez okurlarını küçük bir çocuğun hayallerinin, özellikle de "uçma tutkusu"nun peşinden sürüklüyordu.

Kitapta gözardı edilen toplumsal gerçekler ve unutulmaya yüz tutmuş insani değerlere dikkat çeken Müge İplikçi Kadıköy-Salı Pazarı, bayram, aile, kaybolmak, hayal-gerçek, meslekler, yoksulluk ve önyargı temalarını 8-10 yaş arası çocukların rahatlıkla anlayabileceği bir dilde işliyordu. "Uçan Salı", Günışığı Kitaplığı'nın yeni kitap boyutuyla yayımlanan ilk eseri olma özelliğini de taşıyordu. Renkli resimli, 88 sayfalık kitap, Mustafa Delioğlu'nun düşleri zenginleştiren usta işi desenleriyle süslenmiş, Suzan Aral'ın özgün grafik tasarımıyla oluşturulmuştu...

Çocukluğuma yolculuk yaptığım o mekân, bir çocuk kitabıyla buluşmanın keyfi ile süslenmişti.

Gecenin geç saatlerine kadar sürdü sohbet, çok konuştuk, çok güldük...

Camlarda alınımın ve burnumun izlerini son kez bırakarak ayrıldım Liman Lokantası'ndan... Eve döner dönmez, Müge'nin kitabını okumaya başladım, aklımda dizeler:

"Gökyüzü gibi bir şey bu çocukluk, hiçbir yere gitmiyor"...